

mere. Treba pa je za to obilne vaje, da si človek iz zunanjih lastnosti konja domisli, kaj da premore v resnici.

Za navadno bilo bi popolnem dovolj, ako se delé konji v plemenite (= polnokrvne), neplemenite in pa požlahtnjene. Zadnji pa bi bili polno požlahtnjeni, pol plemeniti in malo plemeniti. Tu pač ne morem opisovati konjskih vrst, hočem pa vsaj povedati, kaka so ločilna znamenja plemenitih in neplemenitih konj.

Plemeniti konj ima bolj lahko, urno truplo, kakor pa neplemeniti. Okostje ni toliko tolsto, udje so tanši, v primeri s celim truplom dolžji, oprsje pa razmerno širje in razvoj živcev — zastopnost in občutljivost — je višji pri njem, kakor pa pri neplemenitem konju.

Tudi je plemeniti konj največkrat mal ali srednje velik (1.48 do 1.72 metrov), ima nežno, suho glavo, žive, velike oči, široke nosnice, fine ustnice, široke pa lahke ganaše. Vrat je dolg, zveza z glavo je pri njem lahka in jako gibljiva, oblika vratu je lepo obočna. včasih, pri vzhodnjih konjih, pa na robe. Griva je dolga, toda dlaka je nežna, svetla in mehka, površje je po navadi ostro in stoji naprej, hrbtišče je ravno pa močno, stegna so kratka, križ ni razpočen pa tudi ne pobit, rep je največkrat visok, dolg, nežen in polnih žinj.

Oprasje je zmerno široko, pri angleškem polnokrvniku po gostem prav globoko, trebuh stegnen, pleča leže prej, kakor pa da so ostrja, stegna so mišičasta, noge ne posebno tolste ter imajo vidne kosti, pri tem so kite jako ostre, po gostem kakor kaka vrv, bicljeva kost je brez odviskov, biclji pa so nežni, v časih dolgi, kopita pa so mala in trda. Cela koža je tanka, nežna in mehka, dlaka je kratka, živa in svetla, krvnice v koži ali pod kožo na glavi, vratu, plečutih itd. stopijo po kratkem gibanju znatno naprej, hoja je elastična in obsežna, mišičje je vidno, vstrajnost v naglem hodu pa je velika. Značaj je živ ter je tudi zastopnost precejšnja. (Dalje prih.)

Kako se cvetno zelje ali karvijol prideluje.

Med vsemi vrstami zeljnimi, katere se pri nas pridelujejo, mora se v prve vrste staviti cvetno zelje ali karvijol. Oni prekosi ne le po dobrem okusu, ampak tudi po dobičku, ki ga prodan vrže, vse druge zeljne sorte za veliko in daje o vsakem času priljubljeno in zaželeno sočivje. Po pravici se moramo toraj nekoliko čuditi, da se pri nas to hvaležno sočivje v obče obrajta tako malo in še manje prideluje in da zato veliko denarja v tuje, najbolj laške kraje potuje. In vendar karvijol tudi v naših krajih prospava in njemu tudi naša zemlja ugaja, če se postopa le nekoliko njegovim lastnostim primerno.

V obče se je do zdaj mislilo, da stori karvijol le v težki zemlji dobro. Skušinje pa so vendar pokazale, da se daje karvijol tudi v lahki peščenati zemlji prirejati in včasih raste v ti še lepše in stori bolje, kakor pa v težki, ker se v lahki zemlji znatno hitreje razvija in raste, kakor v težki.

Prvo je, da se zemljišče, na katerem se hoče cvetno zelje ali karvijol pridelovati, pripravi, kakor je potrebno. Zemlja se mora 45—50 centimetrov globoko vzrajati ali vzkopati in obilno z gnojem pomešati. Najboljši čas za to delo je jesen, da more zimska vlaga dobro uplivati in da nazaj mrtvo zemljo, ki je po vzrajolanju na površje spravljena, prav dobro razkraja.

Kjer je obilno gnoja, tam naj se zemlja že jeseni pri vzrajalanju dobro pognaja: vendar se pa gnoj ne sme preveč v globočino zakopavati, ampak treba ga je med posamezne zemeljne plasti zalagati. Spomladi naj se zemljišče še jedenkrat pognoji. Kjer pa gnoja primanjkuje in kjer ga je treba kupovati, tam naj se pa le spomladi gnoji in gnoj naj se pomešava le bolj med zgornje plasti zemlje.

Velike važnosti je pri pridelovanju cvetnega zelja tudi peščeno zemljišče, izbira sort in čas posajanja in pospravljanja. V peščenem zemljišču se morajo ali rane nizke sorte z debelimi glavicami ali pa pozne sorte izbrati in posajanje se mora tako vravnati, da se cvetno zelje pred ali po vročem letnem času pospravi, kajti pri vročem vremenu ostanejo glave težko sklenjene ali pa gredo hitro v cvet.

Za peščeno zemljo in spomladno saditev je najboljša rano Erfurtsko pritlično cvetno zelje, Hagejevo pritlično cvetno zelje in Lenormandovo nizko rano cvetno zelje; za pozno saditev je najboljša Stadtholderjevo cvetno zelje, azijsko in laški karvijol-orjak. Poslednjega je pa treba dosti bolj narazen posajati, ker prekomerno velik izraste in glave nareja po 30 centimetrov velike.

Spomladi se poseje seme v začetku do sredi marca v srednje toplo gnojno gredo prav redko, pokrije se s prerešetano prstjo, 1 centimeter debelo potrosi, precej vlažno drži in le pri solnčnem sijju prezračuje. Brž pa, ko začne seme kali poganjati, mora se greda obilno prezračevati in zemlja le zmerno zamakati, ker v zaprtem zraku in preobilni vlagi karvijolove rastline rade nad korenino črne postajajo, to pa jih dela za vsako nadalejšnjo porabo nesposobne. Kjer ni gnojnih gredic na razpolaganje, tam se seme v prosto zemljo ne sme prerano posejati, ker so mlade karvijolove rastline zelo občutljive in lahko pozebejo. Posejanje v prosto zemljo se tedaj začenja sredi meseca aprila, in poseva se tudi prav redko